

jih je ljubil; drug pred drugim naštevajo, kdaj in kje pa kako jim je napravljaj posebno veselje. Zlasti pa najraje ponavljajo one besede, ki jih je govoril v zadnji bolezni, ob zadnji uri. Enako se zdaj govori in piše po vesoljnem katoliškem svetu o lepi in srečni smrti Leona XIII. Dobri otroci sv. katoliške cerkve kar pozabiti ne morejo svojega tako blagega, modrega in plemenitega očeta; saj se še nekatoličani čudijo vrlinam in čednostim vzvišenega pokojnika in javno priznavajo svoje izredno spoštovanje.

Vem, da so se vsi vrli čitatelji našega „Angelčka“ tudi pridružili navdušenim častilcem slavnega Leona XIII. in v svojem mladem srcu mило občutili to britko izgubo. Upam torej, da bo zadostovalo, ako vas urednik opozori le še na prelepi nauk, ki naj si ga vsakteri posname iz tega pretresljivega dogodka.

Smrt sv. očeta je bila lepa, vesela, srečna! Z mirnim srcem so jo pričakovali. In kaj jim je dajalo toliko zaupnost in srčnost v zadnjih trenutkih? Sami so nam razodeli zlasti v teh le besedah: „Pri vseh rečeh sem ravnal zmerno“, in pa: „Vedno sem poslušal glas svoje vesti.“ — Torej čisto, nedolžno, delavno in zaslug polno življenje jim je bilo največja tolažba na zadnjo uro. Vsak, kateri hoče mirno in srečno umreti, posnemaj velikega papeža Leona XIII!

Golobček sv. očeta.

Kako preprosto-detinsko srce so imeli sv. oče Leon XIII., razvidimo iz tega-le dogodka. Imeli so goloba, ki je bil tako privajen, da je vsako jutro priletel na okno njih spalnice. Sv. oče so mu vsak dan dajali hrane. Ko je v zadnji bolezni golob zopet priletel, je našel zaprto okno papeževe spalnice. S kljunom je golobček pričel trkati na okno. Sv. oče so slišali trkanje in zapovedali, da naj se odpre okno. Golob je priletel v sobo in se vsedel na bolnikovo posteljo. Sv. očetu so prišle solze v oči in s tresočo roko so gladili goloba.

